

Colofon

Verdwenen vrouw

Eerste druk, december 2013

© 2013 Xandra Lammers

ISBN: 978-94-6203-528-7

Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of uitgever.

Xandra Lammers

VERDWENEN VROUW

I

Mijn huwelijk met Henk ... Hendrik Adrianus van Zeil, met afstand de meest begeerde jongen van het dorp en omstreken. Een afstandelijke, lange, blonde jongen met blauwe ogen, goed gebouwd; de ideale schoonzoon en meer; te mooi eigenlijk om waar te zijn. Mijn eerste echte liefde ... Ik begreep niet wat hij in me zag. Ik, Lisa Smal ... met een wipneus en handen waarvan ik niet wist waar ik ze zou laten. Ik moest het hebben van mijn blauwe ogen, donkere haar en de kuiltjes in mijn wangen.

Samen waren we het ideale stel. Perfectie ... In die tijd streefde ik die nog na, hoewel ik zelf verre van perfect was. Ik wilde zijn als de modellen in de glanzende modebladen; netjes, beheerst en mooi.

Henk en ik kusten elkaar voor het eerst op de kermis, in het reuzenrad, terwijl de huizen en straten aan onze voeten lagen. De protestantse kerk torende boven het dorp uit, op die zwoele zomeravond. Een briesje streefde mijn blote benen en Henk mijn prille borsten. Ik was net zeventien.

Op mijn achttiende verjaardag planden we een huwelijksdatum in mei, de vijfentwintigste. Na ons drukbezochte huwelijk betrokken we een bescheiden flat aan de rand van het dorp, waar Froukje na een jaar werd geboren. Onze flat was een koopje geweest, uit de jaren zeventig, en keek uit op een begraafplaats, waarvan ik hield, hoe jong ik ook was. Henk vond dat morbide.

Niemand van onze vrienden zagen we nog. We verlangden naar een groot huis in een goede wijk. In een mooi huis zou ik me misschien minder eenzaam voelen ...

Henks ouders, die jaren ervoor waren gescheiden, zagen we evenmin. Henks vader was hertrouwd en naar Ierland vertrokken; Henks moeder woonde in de Verenigde Staten. Terwijl de twee jarenlang de schijn hadden opgehouden, konden ze intussen elkaars bloed wel drinken. Henk had het contact met zijn moeder verbroken en het nieuwe gezin van zijn vader slokte al zijn aandacht op. Alleen Henks vader was op onze bruiloft geweest.

Froukje was een lieve baby, die veel huilde, terwijl Henk intussen carrière op de universiteit maakte. Zijn werkzaamheden eisten al zijn tijd op. In het weekeinde werkte hij aan zijn dissertatie, 'De groei van een komkommer zonder licht'.

De jaren verstreken, waarin Henk voor zijn werk steeds vaker in het buitenland verbleef en Froukje zag haar vader sporadisch. Als ze hem dan eindelijk weer zag, vond ze dat hij veranderd was en ik was het met haar eens geweest. Tussen Froukje en mij groeide een hechte band. Het was 'wij tegen Henk', hoewel ik het anders had gewild. Achteraf denk ik dat we misschien te close waren en dat dit haar beperkte. Froukje werd een aanhankelijk kind, dat veel thuis was en eigenlijk nooit bij andere kinderen wilde zijn. Hele dagen zat ze op haar kamer voor de tv of achter de computer, een cadeau voor haar zevende verjaardag. Wat ze er deed, vroeg ik maar niet. Het was zo'n lief kind. Ik vertrouwde haar voor de volle honderd procent.

Indertijd stonden er artikelen in de krant waarin werd gesteld dat het slecht zou zijn om kinderen voor de tv te laten opgroeien; allemaal gemakzucht werd gezegd, maar dat was het bij mij echt niet. Froukje was gewoonweg te verlegen om met andere kinderen te spelen. Waarom zou ik het haar moei-

lijk maken? Op den duur ging ze niet meer naar school en toen werd het natuurlijk wel een ander verhaal.

Het droomhuis dat we na Froukjes achtste verjaardag hadden betrokken, was gelegen aan de rand van een dorp, een van de weinige dorpen die niet door een snelweg doorsneden waren, waar je de vogels hoorde fluiten, de kinderen op straat speelden en de school op loopafstand lag.

Het was op een mooie dag in augustus dat Froukje weigerde nog naar school te gaan. We zaten aan de keukentafel, toen ze me vertelde van Juffrouw Bezemer, die leek op de heks in een computerspelletje dat ze dag in dag uit speelde. Ik had er echt wel wat van gezegd, ware het niet dat ik haar begreep. Juffrouw Bezemer was inderdaad een vrouw met opvallende gewoonten. Elke dag kwam ze met de fiets en droeg ze een dikke jas, zelfs als de mussen dood van het dak vielen van de hitte, hoewel ik dat, eerlijk gezegd, niet zelf gezien had. Het was alsof ze niet van kinderen hield, zei Froukje. Na twee weken wist ze nog de namen van de kinderen in haar klas niet. Als ze at, spoelde ze alles weg met grote slokken koffie, waarbij ze flink smakte.

Ik begreep ook best dat het hoofd van de school, mevrouw De Wit, de week erna op hoge poten verhaal kwam halen. Froukje moest en zou van mevrouw De Wit naar school. Henk verbleef in die tijd drie weken in de Verenigde Staten voor een congres. Ik moest alles alleen beslissen. Mevrouw De Wit wilde de computer zien, waarachter Froukje dag in dag uit zat. Ik vond dat heel bemoeizuchtig en vroeg haar of ze wilde komen wanneer Henk weer thuis was. Ze liet zich spetterend het huis uitpraten. Ik werd zo moe van die vrouw. Wie dacht ze wel niet dat ze was? De dag erna was Froukje nog steeds thuis.

Na tien dagen kwam ene juffrouw Wijzenbroek. Ze was van de schoolinspectie. Waarom het nou allemaal vrouwen moesten zijn! Ze had zichzelf maandag via het antwoordapparaat aangekondigd. Het was inmiddels dinsdag en Froukje zat op haar vertrouwde plekje achter de computer, onder het dakraam van haar ruime kamer, die enige tijd daarvoor gedecoreerd was door een interieurarchitect met kinderkamers als specialiteit. Zelf had ik geen enkele inspiratie gehad. Als het aan Froukje had gelegen, was de kamer zwart geweest en hoewel ik haar in de meeste dingen wel haar zin gaf, vond ik dat eerder een doodskleur dan een kleur voor een meisje. Op de deur van haar kamer hing een poster van Alicia, de hoofdpersoon uit haar lievelingsgame. Ze had donker haar en een volmaakt figuurtje. Samen met haar aanbidder Prince moest ze het opnemen tegen een heks en een draak.

Even nadat ik de thee had ingeschonken, werd er aangebeld. Hoewel ik wist dat juffrouw Wijzenbroek zou komen, was ik in de hoogste staat van paraatheid. De derde keer hield ze zo lang aan dat Froukje de trap afkwam. Ze zag wit en was in het zwart gekleed. ‘Er wordt gebeld.’

Ik ging in de deuropening van de keuken staan.

‘Ik weet het ...’, zei ik. ‘Het is juffrouw Wijzenbroek van de schoolinspectie ... Je weet wel ... Doe haar maar niet open,’ vervolgde ik, terwijl Froukje zich naar de voordeur begaf.

‘Nee,’ riep ik en ik liep de hal in.

‘Maar ...’, zei Froukje en ze vervolgde: ‘Oké ...’ Ze keerde op haar schreden terug en ging de trap op. Ik bleef stil staan totdat juffrouw Wijzenbroeks hoofd achter het glas verdwenen was. Een auto startte en reed weg, terwijl het grind knisperde onder het gewicht ervan.

Opgelucht ging ik de keuken in, nam plaats aan de tafel en steunde mijn hoofd in mijn handen. Nadat ik zo enige tijd gezeten had, ging de telefoon. Ik keek op en mijn hart bonkte.

Ik liep de hal weer in en bleef staan. ‘Goedemiddag’, klonk het antwoordapparaat. ‘Dit is juffrouw Wijzenbroek. Ik was vanmiddag bij u, maar ik heb u niet getroffen. Misschien wilt u mij terugbellen. U kunt mij bereiken op nummer 51 61 711, ik herhaal: vijf een zes een zeven elluff ... Dank u.’ Ze klonk vriendelijk.

Ook de dagen erna kwam juffrouw Wijzenbroek en deed ik haar niet open. Haar bezoekjes waren verspreid over de dag, zodat ik pas na zessen het huis uit durfde, bang dat ik haar tegen het lijf zou lopen. Het regende hard, dag in dag uit. Ik keek naar buiten, terwijl het water langs het raam gutste.

Eindelijk brak het weekend aan en ik voelde me vrij om de deur uit te gaan, als een vogeltje, eerlijk gezegd. De zon kwam weer tevoorschijn. Froukje en ik reden het dorp in. De wereld leek een frisse start te maken. Bij de supermarkt sloeg ik voor de hele week in.

Die maandag klonk even na vijven de bel opnieuw luid door het huis. Ik liep naar het raam in de keuken en zag de blauwe Opel bij de oprit in de berm geparkeerd staan. Froukje was inmiddels zo gewend geraakt aan juffrouw Wijzenbroeks bezoekjes dat ze er niet eens meer haar kamer voor uitkwam. Dinsdag bleef het stil. Ik begon weer te ademen.

Dezelfde avond belde Henk, die vertelde dat hij de week erop zou thuiskomen. Het klonk misschien hard, maar wat mij betreft, kwam hij nooit meer. We hadden in jaren geen seks meer gehad. Hij was te druk geweest met zijn wetenschappelijke werk, had hij gezegd, en ik wist niet of ik de enige voor hem was. Ik twijfelde zelfs of ik nog wel aantrekkelijk was, terwijl ik het best was. Ik dacht aan de grijzende man. Als ik boodschappen deed in het dorp, zag ik hem op het terras van het plaatselijke café. Als ik passeerde, keek hij belangstellend op van zijn boek. En dan was er de jongen van de supermarkt; in

een glossy bij de tandarts had ik eens gelezen dat vrouwen zich bij het ouder worden, aangetrokken voelden tot jongere mannen. Niet dat ik oud was ... Ik was pas eenendertig. Op zekere dag deed ik de witgouden trouwring met zeven briljantjes, die ik sinds de trouwdag trouw gedragen had, in mijn sieradendoosje. Voorzover ik wist, droeg hij de zijne al jaren niet meer. Ik voelde me bevrijd als ik naar mijn ringloze hand keek.

Woensdag was een mooie dag met een strakblauwe lucht, witte wolkenlierten en een stralende zon. Juffrouw Wijzenbroek had zich die dag niet laten zien. Het leven bood weer perspectief. Donderdag leek Froukje zelfs vrolijk. Nadat ze elke dag weer in haar kamer had verbleven, kwam ze eindelijk weer naar beneden en sprak met me. Ze oogde wit, naar ik vermoedde, van het lange binnen zijn. Na het ontbijt wandelden Froukje en ik naar de hei, zoals we dat wel vaker deden. Het stille zandpad voerde langs hoge, ranke bomen, waarvan het blad ritselde. Het pad was omgetoverd in een mozaïekpalet van zonlicht; het getjilp van vogels maakte me weemoedig. Het was warm en ik deed mijn katoenen vestje uit. Daar liep meneer Vrij ons tegemoet met zijn Dalmatiër. Hij was rijzig en goedgekleed, had blauwe ogen, een rechte neus en was blond grijzend bij de slapen. Dacht ik het maar, of zag ik begeerte in zijn ogen? Waren het mijn borsten? Mijn blote voeten in zwartleren sandalen?

Meneer Vrij groette ons in het voorbijgaan. Ik glimlachte. Froukje was in gedachten en keek enigszins verstoord op. ‘Suffe vent’, mompelde ze even later. ‘Papt aan met jonge meisjes in de kroeg.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Van Patricia.’ Patricia was onze interieur- verzorgster, een scholiere van 16, die ons huis schoonhield, en zo een zakcentje bijverdiende. Na afloop zat ze veelal uren bij Froukje op de kamer. Ze was een meisje dat al twee keer van huis was weg-